05.11.2010.g.

Danas samo bio kod jednih poznanika koji stanuju u drugoj župi. Nisu baš neki praktični vjernici ali sam zaključio da žena ide nedjeljom na misu a muž rijetko. I tako, kao i puno puta u zadnje vrijeme, ja sam nakon nekoliko minuta, kada smo na brzinu pretresli komunizam, socijalizam i kapitalizam i živote u njima, doveo razgovor do vjere i crkve. Muž mi je odmah rekao da ne hoda u crkvu jer ne može više slušati župnikovo "politikanstvo" prilikom držanja propovijedi, da on ne govori o evanđelju i tumači ga, nego stalno neke propovijedi koje to ne sadrže u potpunosti. Ja sam polako branio crkvu i vjeru govoreći da su i župnici samo ljudi, da ja, kada dođem u crkvu zatvorim oči želeći odmaknuti od sebe sve ono što bi mi moglo smetati u mojem doživljenju Božje riječi, mise i propovijedi. Da sam prije gubio vrijeme na gledanje što se oko mene događa, što župnik radi, tko je u crkvi i sl. Sada sam dosta stvari maknuo iz svojih misli jer sam zatvorio osjet vida. A onda je zaključio da su župnici previše okrenuti svakodnevnim stvarima, prikupljanju obiteljskog dara i materijalnih stvari kako za župu tako i za sebe. I kojekakvim dnevnim političkim stvarima i da ne želi ići u crkvu da to sluša. Ja sam opet branio naše župnike govoreći da se djelomično slažem s njim ali da su i župnici samo ljudi, "krvavi pod kožom", da ih zlo napada još puno jače nego nas ostale jer zlu nema ljepšega nego da uništi jednog župnika preko čijeg pada pada i vjera mnogih vjernika koji su uz tog župnika vezani. Ali, mi im možemo pomoći da se za njih molimo.

Onda on spomene kako to sa tim obveznim odlascima na vjeronauk i mise imaju oni problema jer moraju svojeg unuka voziti samo radi tih 45 minuta, u subotu, kada bi mogli i nešto drugo raditi. I onda on ide samo radi toga, da dobi neki štambilj ili potpis da je bio, kako bi mogao ići na pričest a poslije i na svetu potvrdu i da dobi neki poklon. Kada to sve prođe neće više ići u crkvu jer to nije njegova osobna volja nego mu je nametnuto s tim svim "da on to sve mora". I ja sam se u većini toga morao složiti s njim, ne ulazeći u druge razloge zašto će unukova vjera poslije biti slaba. Pa sam mu ispričao jedan svoj doživljaj kada sam u nedjelju išao na misu u našu crkvu. Ja sam išao na župnu misu u 11.00 sati a prije nje je uvijek tzv. "đačka misa", koja je namijenjena samo mladima i njihovim roditeljima. Naš župnik se puno trudi kako bi čim više mladih i njihovih roditelja bilo nedjeljom u crkvi pa je čak organizirao tu jednu posebnu misu samo za njih. Došao sam pola sata prije, jer se u zadnje vrijeme uvijek prije mise nastojim pomoliti Krunicu, pa nekad to činimo svi zajedno koji smo tamo a nekad svatko za sebe. I taman je završila ova "đačka misa". Čekao sam na ulazu da se isprazni crkva pa da uđem. No, za par minuta izašlo je samo nekoliko odraslih ljudi a djece nigdje. I krenem ja unutra kad poslije samog ulaza dođem u gužvu. Vidim tamo sa strane jedan od ministranata sjeda za stol a sva se djeca oko njega natiskala . I vidim zašto. Ima on kod sebe neki štambilj s kojim je vjerojatno

djeci potvrđivao njihovo današnje prisustvo na misi. To je potrebno da bi se točno vidjelo koja djeca dolaze na mise i vjeronauk, kako bi onda mogla pisati neki test o naučenom i pristupiti sakramentu za koga se spremaju, jer bez toga nema pristupa sakramentu. I dok sam prolazio kraj njih, a i u samoj crkvi ih je još bilo puno, čuo sam raznih komentara koji su govorili da puno njih ima u glavi dosta drugih stvari a ne vjeru i duhovnost. I osjetio sam tada, a to mi je već i prije izazivalo nekakvu nelagodu u svezi tih silnih "moraš" koje moraju zadovoljiti ta djeca da bi dobila potrebni sakrament. To mi je izgledalo kao da ti nekoga siliš na vjeru u Gospodina, na duhovnost. A svi mi znamo, pa to su i meni mnogi kazali u toku mojeg obraćenja, da u vjeri nema ništa "na silu i brzinu" da treba biti strpljiv, da dok ti sam ne prihvatiš vjeru i duhovnost da ti to nitko ne može nametnuti. I kada to prihvatiš da se onda moraš moliti za njenu postojanost.

A nekako mi to s tim obaveznim dolascima na mise i vjeronauke, to obavezno "štambiljanje", ne ide zajedno. I da se razumijemo, prije nekoliko godina pa čak djelomično i danas, kada su odrasli u pitanju, složio bih se da ako netko hoće neki sakramenat ili nešto drugo od crkve onda mora i zadovoljiti sve formalne uvjete za to koje je crkva kao institucija propisala svojim unutrašnjim ustrojem. Po sistemu "ko voli neka izvoli". Ali danas, kada sam, bar se toplo nadam, uzrastao u vjeri i svojoj osobnoj duhovnosti, danas to gledam djelomično drugačije.

Jako me smeta, a vidio sam i to u svojoj obitelji, što mladi poslije sakramenta Svete potvrde više ne idu u crkvu ili vrlo rijetko, samo za najveće blagdane. I razmišljao sam zašto je to tako. Prvo su sigurno krivci njihovi roditelji koji su najbitniji u njihovom općem odgoju pa tako i u vjerskom. Ako oni ne idu nedjeljom u crkvu onda teško da će djeca koja tek počinju doživljavati život oko sebe. Na isti način su tu i djedovi i bake. Zatim su tu odmah silne obaveze koje djeca imaju u školi i vannastavnim aktivnostima koje se redovito odvijaju u vrijeme nedjeljnih misa, pogotovo sport, a tek u zadnje vrijeme mi je počelo "hodati po glavi" da je tu možda krivica i samog pristupa toj djeci od početka njihovog života. Ne sjećam se da sam ikojeg župnika čuo, ili sam možda zaboravio, da na svakoj nedjeljnoj misi pozove sve prisutne da vode svoju ili drugu djecu u obitelji, na nedjeljnu misu. Mislim da za djecu od tuda kreće njihovo življenje u vjeri i življenje same vjere. Kada imaju 2,3,5 godina. I kako sam rekao svojoj rođakinji, koja ima sina od 6 godina, da ju ne vidim u nedjelju baš na misi sa sinom. A ona kaže da je on nestrpljiv pa bi bio zločesti. A ja joj kažem da neka dođe s njim na 10 minuta, koliko izdrži, pa će sve pomalo doći do toga da će izdržati i cijelu misu. A ona kaže da bi mogla. Ne znam da li će pokušati ali i to je način. Jer svi mi svojoj djeci želimo dobro.

I sada dolazimo do tih obaveza prije dobivanja sakramenata. Na početku školske godine uvijek svaki župnik govori o tome što će biti, kakove su obaveze, tko je obavezan i na koji način, itd. I uvijek se kaže da oni koji neće imati to i to neće moći pristupiti potrebnom sakramentu, da neće biti "švercanja" da će se dobro paziti, zapisivati, štambiljati, itd. I odmah taj budući prvopričesnik ulazi u svijet odraslih, svijet u kojem pretežno vlada "moraš", "snađi se", "nećeš dobiti to i to", i sl. A to je svijet od kojeg bi svi htjeli sačuvati svoju djecu. U svemu tome ta naša mladež ne

dobiva i ne vidi poruku ljubavi, praštanja, vlastitog izbora. Ne, oni ako hoće doći do svojih kumova i dara moraju sve to obaviti. I pošto je ta vjera počela rasti na sili, zabranama, prijetnjama i "štambiljima" ona se odmah, kada su dobili svoje, izgubi. NIJE
RASLA
NA
LJUBAVI
PA
JE
USAHNULA
KAO
ZRNO
KOJE
JE
PALO
KAMEN SA
MALO
ZEMLJE,
PROKLIJALO
JE
ALI SE
ODMAH
I
POSUŠILO.
A da je rasla na ljubavi, na vlastitom izboru, postala bi veliko drvo s obiljem plodova.

I baš si mislim i zamišljam kako bi to izgledalo u našoj župi da župnik na početku školske godine kaže da je ove godine u našoj župi Prva pričest i Sveta potvrda, da će k tome pristupiti ti i ti razredi, da će se priprema vršiti kroz vjeronauk i mise, pa sva djeca koja tome žele pristupiti mogu doći kada požele jer bi im to dobro došlo u pripremi za to. I da će se, prije samih sakramenata, obaviti razgovori, možda i neki pismeni testovi da se provjeri pripremljenost za sakramente kako bi svi, koji to žele, mogli s ljubavlju i otvorenošću srca ali i s poznavanjem biblijskih događanja, pristupiti primanju sakramenata. I pozvati roditelje da dovedu svoju djecu na misu kako bi svi zajedno slavili Gospodina.

Znam, u cijeloj župi nastala bi strka. Djeca bi bila presretna jer većina njih ne bi dolazila ni na vjeronauke ni na mise. A ove provjere, pa kao i sve u školi. Budemo se nešto naučili pa budemo prošli. Roditelji bi bili u nevjerici i opet bi "špotali" župnika da radi gluposti, da tko će voditi brigu o tome da djeca idu na vjeronauk ili na misu, da je to njegov zadatak. Nekima bi bilo svejedno kao i njihovoj djeci jer niti oni doživljavaju Gospodina niti to uče svoju djecu ali sakramente bi htjeli da njihova djeca imaju jer je to uobičajno u našem društvu i dio svakodnevnih običaja pa ako se nema "kaj budu drugi rekli". Super, mislili bi, bar budemo to jednostavno riješili. Drugi, vjerojatno velika manjina, vodili bi svoju djecu u crkvu i ona bi išla i na vjeronauke. Ali, sve njih

bi sigurno sve to natjeralo na razmišljanje. Ono, što bi župnik mogao je to da ih na svakoj misi pozove, s ljubavlju, da dođu na mise sa svojom djecom a i drugom djecom u obitelji, da pošalju djecu na vjeronauk, da čuju o Gospodinu i njegovoj ljubavi prema svima nama.

Župnik tu puno toga može. Ako će vjeronauci i mise biti pune ljubavi koju Gospodin preko njega prenosi nama, ako neće biti raznih "štambilja", svi ćemo osjetiti tu ljubav i neće više biti potrebni "štambilji" kako bi nas doveli i zadržali u crkvi.

I znam, mnogi će župnici reći da je to meni lako govoriti ali da je to teško sprovesti jer da se to tako napravi nitko ne bi došao u crkvu. Pa da, zato i imamo pune crkve a sve manje onih koju svjedoče svoju vjeru. Jer sve manje ima ljubavi. A kako dati tu ljubav. Pa, ja sada ne znam kako bi to točno bilo teološki, ali ja kada god nešto trebam ili ne znam kako ću, kleknem pred raspetog Gospodina, ako mi je blizu, ili samo kleknem ako nema raspela, i pružim mu ruke, u njima moje srce i moje probleme i molim ga i vapim da mi kaže i pokaže što i kako. I znam, u to sam se i sam uvjerio, a i puno drugih svetaca to svjedoči, koji su tako radili, GOSPODIN ĆE DO ĆI ,
POKAZATI
I
DATI
SVOJU
LJUBAV. Na župnicima i na svima nama ostalima tada je samo da tu ljubav prenesemo drugima.

A to da li će crkve biti pune malovjernih i poluprazne s pravim vjernicima Gospodinu nije svejedno. Ali isto tako je u Evanđelju rekao da će "ispljunuti one slabovjerne". I isto tako će svakoga od nas upitati, kada stanemo pred njega, koliko smo mi vjerovali, gdje je naša ljubav i koliko smo duša svojom vjerom spasili a ne koliko smo puta bili na misi. A župnike neće pitati koliko vjernika i djece im je bilo na misama i vjeronaucima nego koliko su duša spasili, obratili i učvrstili im vjeru. Koliko su im ljubavi dali, to će ih pitati.

Zato su me ti "štambilji" počeli sve više smetati jer Gospodin nije nekad, za svojeg djelovanja na zemlji, popisivao i "štambiljao" one koji su u njega vjerovali. On je samo propovijedao ljubav i vjeru a svi su okrenuli za njim jer ljudsko srce i duša žudi za ljubavlju, pogotovo Božjom ljubavlju. A svi svećenici su Isusova produžena ruka na zemlji. I mi laici, primajući u hostiji živoga Isusa, dobivamo isto poslanje**. Propovijedati i širiti ljubav Božju**. Onda će nam i crkve i vjeronauci biti puni onih kojima ne trebaju štambilji da budu tamo.
Što si ti učinio sa Božjom ljubavi koju si na krštenju dobio, s jedinim "štambiljom" koji ti je trebao da kreneš putem Božje ljubavi? Zapitaj se i daj si odgovor što prije jer ćeš to

morati odgovoriti Gospodinu kad dođeš pred njega. A On ti neće priznati one "štambilje" koje sakupio na nekim papirima ili redovnim dolascima u crkvu. On će "štambilje" tražiti u tvojem srcu i tvojoj duši, u tvojoj okolini.
JAO
TEBI
AKO
IH
NEĆE
NAĆI!